

196.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH**

z dnia 14 lutego 1931 r.

o pokrywaniu kosztów leczenia ubogich w szpitalach publicznych na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 29 marca 1926 r. o pokrywaniu kosztów leczenia ubogich w szpitalach publicznych na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 214) postanawiam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 września 1927 r. o wykonaniu ustawy z dnia 29 marca 1926 r. o pokrywaniu kosztów leczenia ubogich w szpitalach publicznych na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 861) wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia:

1) § 1 skreśla się.

2) § 2 otrzymuje brzmienie:

„Za szpitale publiczne na obszarze b. zaboru rosyjskiego uważa się szpitale, które posiadają to prawo na podstawie art. 5 i 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382).”

3) § 7 skreśla się.

4) § 8 otrzymuje brzmienie:

„Przewidziane w art. 1 i w art. 2 punkt b) ustawy z dnia 29 marca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 214) zamieszkanie stwierdza się na podstawie ksiąg meldunkowych, a w miarę potrzeby także na podstawie zaświadczenia władzy gminnej, właściciela, administratora lub zarządcy domu, zeznań wiarodgodnych świadków.”

5) § 12 otrzymuje brzmienie:

„Obowiązek osób i instytucji do pokrywania kosztów leczenia ocenia się według obowiązujących przepisów prawnych.”

6) W § 15 dodaje się jako drugi ustęp:

„Koszty leczenia powstałe po dniu 25 czerwca 1928 r. będą ściągane z zachowaniem postanowień art. 11, 33 i 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382).”

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1931 r. z wyjątkiem postanowień punktu 2 § 1, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1932 r.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

197.

**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA WYZNAŃ
RELIGIJNYCH I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO**

z dnia 11 marca 1931 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Skarbu w sprawie mieszkań nauczycieli publicznych szkół powszechnych.

Na podstawie art. 19 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o zakładaniu i utrzymywaniu publicznych szkół powszechnych (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 143) w brzmieniu ustawy z dnia 25 listopada 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 126, poz. 898) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 662) zarządza się co następuje:

§ 1. Gmina lub obszar dworski dostarczają nauczycielowi mieszkania na skutek wezwania, doręczonego im przez właściwego inspektora szkolnego. Wezwanie winno zawierać zawiadomienie o mianowaniu lub przeniesieniu nauczyciela do danej szkoły z podaniem jego imienia i nazwiska, charakteru służbowego, stanu rodzinnego, grupy, według której pobierać będzie uposażenie i kwoty przysługującego mu dodatku na mieszkanie oraz winno wskazywać wyraźnie datę, od której mieszkanie należy się nauczycielowi. Wezwanie to winno być podane również do wiadomości nauczyciela.

§ 2. O ile gmina lub obszar dworski nie mogą dostarczyć nauczycielowi mieszkania w oznaczonym terminie, lub jeżeli nauczyciel nie przyjmie zaofiarowanego mu mieszkania w budynku nieprzeznaczonym na cele szkolne, o czym winien zawiadomić gminę lub obszar dworski tudzież inspektora szkolnego, gmina lub obszar dworski obowiązane są wypłacić nauczycielowi na ręce kierownika szkoły dodatek na mieszkanie według norm, ustalonych przepisami o dodatkach na mieszkanie dla funkcjonariuszów państwowych za czas od terminu oznaczonego w wezwaniu wymienionem w § 1 niniejszego rozporządzenia, oraz wypłacać dodatek ten każdego pierwszego dnia w miesiącu za miesiąc zgóry. Obowiązek ten ustaje z chwilą przyjęcia przez nauczyciela mieszkania w naturze, dostarczonego mu przez gminę względnie z chwilą zwolnienia nauczyciela ze stanowiska w danej szkole.

§ 3. Inspektor szkolny obowiązany jest zawiadomić gminę lub obszar dworski o wszelkich zmianach, mających wpływ na wysokość dodatku na mieszkanie, jak również o zwolnieniu nauczyciela z danej szkoły.

§ 4. Nauczyciel, który przyjął dostarczone mu mieszkanie w budynku nieprzeznaczonym na cele szkolne, może zrzec się tego mieszkania i żądać od gminy względnie obszaru dworskiego wypłacenia mu dodatku na mieszkanie:

a) w wypadku zwiększenia się jego rodziny, jeżeli gmina względnie obszar dworski nie zaofiarują wzamian za dotychczasowe innego mieszkania, dostosowanego do nowych warunków rodzinnych nauczyciela;

b) w razie wykazania urzędowym świadectwem lekarskim że mieszkanie szkodliwe jest dla zdrowia jego lub rodziny.

§ 5. W razie niewypłacenia przez gminę lub obszar dworski w terminie wskazanym w § 2 nauczycielowi dodatku mieszkaniowego względnie wypłacenia niecałej sumy należnego dodatku mieszkaniowego, nauczyciel obowiązany jest zawiadomić o powyższym niezwłocznie inspektora szkolnego w drodze służbowej.

Inspektor szkolny na podstawie doniesień poszczególnych nauczycieli względnie kierowników szkół sporządza wykazy nauczycieli, którym nie wypłacono dodatku mieszkaniowego, z dokładnym podaniem miesiąca, za który nie dokonano wypłaty, nazwy gminy lub obszaru dworskiego, tudzież wysokości niewypłaconych sum.

Wykazy powinny być sporządzone w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach oddzielnie dla każdego związku komunalnego, który posiada rachunek sum komunalnych w kasie skarbowej, oraz oddzielnie dla sum, podlegających wypłacie na miejscu w kasie skarbowej i dla sum, podlegających wysłaniu za pośrednictwem poczty.

Do wykazów sum, podlegających wysłaniu za pośrednictwem poczty, powinny być dołączone wypełnione przekazy pocztowe.

Wykazy te inspektor szkolny przesyła do właściwej kasy skarbowej celem dokonania wypłaty względnie przekazania należnych sum bezpośrednio zainteresowanym nauczycielom lub za pośrednictwem płatników rejonowych po uprzednim zajęciu i obciążeniu rachunku sum komunalnych właściwego związku komunalnego.

Kosztami przekazu obciąża kasa skarbowo odnośny rachunek sum komunalnych.

Drugie egzemplarze wykazów służą do zawiadomienia właściwego związku komunalnego o dokonaniu wypłaty z jego rachunku sum komunalnych.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1931 roku.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Śl. Czerwiński

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

198.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 17 marca 1931 r.

o częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 3 sierpnia 1928 r. o opłatach za czynności urzędów miar.

Na podstawie art. 23 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 15, poz. 211), punktu 16 art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 308) oraz § 16 ustawy z dnia 30 maja 1908 r. o miarach (Dz. U. Rzeszy niem. str. 349) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 3 sierpnia 1928 r. o opłatach za czynności urzędów miar (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 677) wprowadza się następujące zmiany:

1) Punkt 4 § 3 otrzymuje brzmienie następujące:

„4. Jeżeli sprawdzanie liczników energii elektrycznej dokonywane jest przez urząd miar na prywatnym punkcie legalizacyjnym, to opłaty dodatkowej nie pobiera się i ponadto udziela się zniżki opłat, wynoszącej 40% opłaty zasadniczej”.

2) W § 6 ustęp drugi p. 3 zostaje oznaczony jako punkt 4 tegoż paragrafu.

3) Po § 11 dodaje się nowy paragraf 11-a o treści następującej:

„§ 11-a. Za asystę urzędnika przy dokonywaniu czynności, związanych z konserwacją względnie drobną naprawą narzędzia mierniczego, jeżeli ich dokonanie nie powoduje konieczności ponownego sprawdzenia narzędzia mierniczego, a tylko wymaga usunięcia niewygasłej cechy legalizacyjnej, znajdującej się na tem narzędziu, oraz ponownego jej nałożenia, pobiera się opłatę w wysokości 20% opłaty zasadniczej, jaka należałaby się za sprawdzenie tego narzędzia. Opłata ta nie może wynosić mniej jak 8 złotych od każdego zgłoszenia, o ile asysta urzędnika odbywa poza miejscem urzędowym.

Przy delegacjach urzędników celem asystowania przy wyżej wspomnianych czynnościach mają także zastosowanie §§ 5 i 6 niniejszych przepisów”.

4) W § 22 ostatnie zdanie otrzymuje treść następującą:

„Za każde 100 dodatkowych kresk sprawdzonych na przymiarze drewnianym pobiera się 5 groszy, a na przymiarze z innego materiału—10 groszy”.

5) Po § 22 dodaje się nowy paragraf 22-a o treści następującej:

„§ 22-a. Przyrządy do mierzenia długości.
Przyrządy do mierzenia długości drutu 10 zł 00 gr
Przyrządy do mierzenia długości materiałów bławatnych 15 „ 00 „”